BISBAT DE TORTOSA
Vida Diocesana
ANY LI ■ NÚM. 14 | 3 d'abril de 2022 | www.bisbattortosa.org / Aportació voluntària: 0,30 €

PARAULES DE VIDA

Paraules des de la creu (IV)

A més de les paraules dirigides a la seua Mare i al Deixeble estimat, l'evangelista Joan posa en boca de Jesús altres dues paraules que són expressió dels sentiments interiors amb els quals el Senyor afronta la passió: «Tinc set» (*Jn* 19,28); «tot s'ha complert» (*Jn* 19,30).

En la primera d'elles ressonen dues expressions dels salms que Jesus coneixia [«la meua gola està resseca com terrissa, la llengua se m'encasta al paladar» (22,16); «em tiren fel al menjar: quan tinc set, em fan beure vinagre» (69,22)], i que en aquest moment de sofriment extrem brollen dels seus llavis com una oració. El primer que ens ve al pensament en escoltar aquesta exclamació, és la set física que havia de sentir el condemnat després de tantes hores de turment, en les quals no trobem cap gest de compassió cap a Ell. Estem davant el crit del torturat que clama: «He esperat en va qui es compadís de mi, no trobo ningú que em console» (*Sal* 69, 21). Jesús beu fins a l'últim glop la copa de la passió, apura fins al fons els dolors mortals.

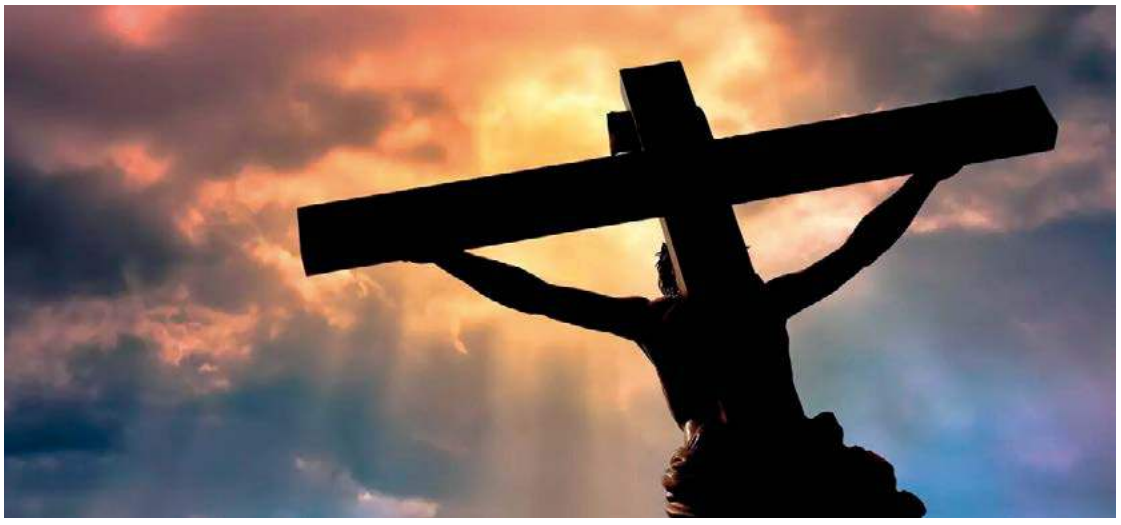

Però per al Senyor la passió és també acció. A Ell no li trauen la vida, sinó que voluntàriament la lliura; ha de beure el calze de la passió: «¿no he de beure la copa que el Pare m'ha donat?» (*Jn* 18,11). En aquestes paraules descobrim que accepta amb plena consciència la situació en què es troba i desitja complir la voluntat del Pare fins al final, perquè el devora el zel del seu temple (*Jn* 2,17). Jesús, que va anunciar a la Samaritana que podia donar una aigua que es convertiria en una font «d'on brollarà vida eterna» (*Jn* 4,14); i que va convidar els assedegats a que acudiren a Ell i cregueren en Ell, perquè és l'únic que pot assaciar la set de Déu que hi ha en el cor de tot ésser humà, ha donat tant de si mateix, que té més set que ningú. En la passió es dona totalment i, per això, s'ha convertit en causa de salvació per a tots els que l'obeeixen. Jesús, que estava assedegat de la fe de la Samaritana (sant Agustí), està assedegat en la creu de la fe de tots els sofrents de la història humana.

En l'altra paraula, el Senyor expressa la convicció que la seua missió s'ha complert. La mort de Jesús no és només el final temporal de la seua vida, sinó la consumació perfecta de l'obra que se li havia encomanat. Ens trobem davant la manifestació plena i total de la seua obediència amorosa a la voluntat del Pare; davant la perfecció de la vida d'algú que era conscient que no havia vingut a ser servit, sinó a servir i a entregar la seua vida en rescat per molts; davant la plena revelació d'un amor als seus que es trobaven en el món i que en la passió ha arribat fins a l'extrem. El Senyor que havia dit al seus deixebles: «Ningú té un amor més gran que el qui dona la vida pels seus amics» (*Jn* 15,13), en la creu traspassa aquest límit: dona la vida pels seus enemics. D'aquesta manera ens revela l'amor d'un Déu que ens ha estimat «quan encara érem pecadors» (*Rm* 5,8), que ha entregat el seu Fill a la mort i ens ha reconciliat amb Ell «quan encara érem enemics» (*Rm* 5,10).

Estem davant una obra complerta, perfecta: en la Creu es revela la bellesa de l'amor que el Pare i el Fill comparteixen en la comunió plena de l'Esperit Sant per les seues criatures. El Senyor ha carregat amb els nostres dolors i sofriments i amb les seues ferides hem estat guarits.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

La Mare que neteja el culet al nen

Fa tants anys que ens han parlat de Déu que segur que li heu posat cara. La barba blanca i la seva edat avançada són els grans atributs en l'iconografia divina. Avui us vinc a trencar el motllo i us proposo contemplar Déu com una mare netejant el culet del seu nadó després que s'hagi fet caca.

Em sembla que no trenco cap tabú ni caic en cap sacrilegi. La imatge de la mare que li treu la caca al nadó depura tendresa. Amb quina delicadesa s'esmerça en deixar net l'infant i amb quina delicadesa l'alleuja de la incomoditat. La mare se sobreposa a la pudor que l'ofèn quan obre el bolquer. Tant se val, com si no la sentís.

Des d'un primer instant, el nen li mostra a la mare el seu profund agraïment per aquest gest humil. Un agraïment profund que roman al llarg dels anys.

Quan percebem a Déu fent això amb nosaltres trobem molts més motius per confiar en Déu i posar-nos a les seves mans perquè faci en nosaltres la seva obra de neteja. El fet d'haver estat netejats i cuidats per Déu, tantes i tantes vegades, ens apropa a aquesta Mare dolça. I és que som fills seus.

No hi ha cap mare que vagi comptant quantes vegades ha hagut de canviar els bolquers al fill. Tampoc Déu no ha comptat mai les vegades que ens ha hagut de netejar. El perdó de Déu és incondicional i no porta el compte de les vegades que ens hem fet caca.

Permeteu-me que no entri en la controvèrsia de si ha de ser la mare o el pare qui canviï el bolquer, però no hi ha ningú com la mare que li mostri més tendresa al fillet. Per tant, no ens ha de fer res que Déu pugui ser la Mare. Així és l'Amor de Déu: maternal.

Mn. Valentí Alonso i Roig
Rector a diverses parròquies del Penedès

PALABRAS DE VIDA

Palabras desde la cruz (IV)

Además de las palabras dirigidas a su Madre y al Discípulo amado, el evangelista Juan pone en boca de Jesús otras dos palabras que son expresión de los sentimientos interiores con los que el Señor afronta la pasión: «Tengo sed» (*Jn* 19, 28); «todo está cumplido» (*Jn* 19,30).

En la primera de ellas resuenan dos expresiones de los salmos que Jesús conocía [«mi garganta está seca como una teja, la lengua se me pega al paladar» (22,16); «en mi comida me echaron hiel, para mi sed me dieron vinagre» (69,22)], y que en ese momento de sufrimiento extremo brotan de sus labios como una oración. Lo primero que nos viene al pensamiento al escuchar esta exclamación, es la sed física que debía sentir el condenado después de tantas horas de tormento, en las que no encontramos ningún gesto de compasión hacia Él. Estamos ante el grito del torturado que clama: «Espero compasión y no la hay, consoladores y no los encuentro» (*Sal* 69,21). Jesús bebe hasta el último sorbo la copa de la pasión, apura hasta el fondo los dolores mortales.

Pero para el Señor la pasión es también acción. A Él no le quitan la vida, sino que voluntariamente la entrega; tiene que beber el cáliz de la pasión: «El cáliz que me dio el Padre, ¿No he de beberlo?» (*Jn* 18,11). En estas palabras descubrimos que acepta con plena conciencia la situación en que se encuentra y desea cumplir la voluntad del Padre hasta el final, porque le devora el celo de su casa (*Jn* 2,17). Jesús, que anunció a la Samaritana que podía dar un agua que se convertiría en un surtidor «que salta hasta la vida eterna» (*Jn* 4,14); y que invitó a los sedientos a que acudieran a Él y creyeran en Él, porque es el único que puede saciar la sed de Dios que hay en el corazón de todo ser humano, ha dado tanto de sí mismo, que tiene más sed que nadie. En la pasión se da totalmente y, por ello, se ha convertido en causa de salvación para todos los que le obedecen. Jesús, que estaba sediento de la fe de la Samaritana (san Agustín), está sediento en la cruz de la fe de todos los sufrientes de la historia humana.

En la otra palabra, el Señor expresa la convicción de que su misión se ha cumplido. La muerte de Jesús no es sólo el final temporal de su vida, sino la consumación perfecta de la obra que se le había encomendado. Nos encontramos ante la manifestación plena y total de su obediencia amorosa a la voluntad del Padre; ante la perfección de la vida de alguien que era consciente de que no había venido a ser servido, sino a servir y a entregar su vida en rescate por muchos; ante la plena revelación de un amor a los suyos que se encontraban en el mundo y que en la pasión ha llegado hasta el extremo. El Señor que había dicho a sus discípulos: «Nadie tiene amor más grande que el que da la vida por sus amigos» (*Jn* 15,13), en la cruz traspasa este límite: da la vida por sus enemigos. De este modo nos revela el amor de un Dios que nos ha amado «siendo nosotros todavía pecadores» (*Rm* 5,8), que ha entregado a su Hijo a la muerte y nos ha reconciliado con Él «cuando éramos enemigos» (*Rm* 5,10).

Estamos ante una obra cumplida, perfecta: en la Cruz se revela la belleza del amor que el Padre y el Hijo comparten en la comunión plena del Espíritu Santo por sus criaturas. El Señor ha cargado con nuestros dolores y sufrimientos y con sus heridas hemos sido curados.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

Exposició bíblica a l'Hospitalet de l'Infant

Pràcticament al començament de la Quaresma, la Parròquia de Sant Pere de l'Hospitalet de l'Infant va organitzar una exposició bíblica al bell mig de l'hospital antic del poble. La inauguració va tenir lloc el dia 5 de març, a les 18 h. A part d'altres membres de la corporació municipal, també hi varen ser presents un bona representació de fidels de la parròquia.

La inauguració va ser a càrrec del rector de la parròquia, que va començar llegint els primers versets de la Carta als Hebreus, tot explicant el motiu i el sentit de l'exposició. Després va intervenir el Sr. Alcalde agraint l'aportació de la parròquia a les activitats de la població, així com també va ressaltar la importància de conèixer la Bíblia com a patrimoni cultural. En acabar, Mn. Jordi va fer un petit «tour» explicatiu als presents.

Si voleu més informació:
https://verbodivino.es/Seccion/383/exposicion-biblica

Parròquia Sant Pere apòstol,
L'Hospitalet de l'Infant

Reunió del Consell Pastoral Diocesà

El dissabte 5 de març, a les 10.30 h, va tenir lloc al Seminari la reunió del Consell Pastoral Diocesà, presidida pel Sr. Bisbe, Mons. Enrique Benavent Vidal. El motiu de la reunió va ser participar com a membres del Consell en el Procés Sinodal, concretament en el tema: «Fem memòria sinodal». Vam treballar-lo a nivell de grup i es van fer les corresponents aportacions.

Amb aquest esperit de comunió, s'inicià la reunió del CPD amb el res litúrgic de l'Hora de Tèrcia. Després d'unes paraules de salutació i reflexions del Sr. Bisbe, la reunió se centrà en l'apartat «Fem memòria sinodal» i es proclamà la Paraula de Déu assenyalada en el material de treball i, tot seguit, vam passar a comentar les preguntes que ens presentava aquest tema. Una vegada fetes les aportacions es donà per finalitzada la reunió del Consell Pastoral Diocesà.

Maria Joana Querol Beltrán
Secretària del Consell Pastoral Diocesà

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Davant la nostra fragilitat, el Senyor no retrocedeix. No roman en la seva beata eternitat i en la seva llum infinita, sinó que es fa pròxim, es fa carn, descendeix a les tenebres. Heus aquí l'obra de Déu: venir entre nosaltres» (2 de gener).

@Pontifex: «Quants malalts i quantes persones ancianes viuen a les seves cases i esperen una visita! El ministeri de la consolació és responsabilitat de tot batejat, conscient de la paraula de Jesús: "Vaig estar malalt i em van visitar" (*Mt* 25,36)» (4 de gener).

@Pontifex: «Donant-nos al seu Fill Jesús, Déu ens ofereix una fraternitat basada en l'amor real, capaç de trobar a l'altre que és diferent a mi, de compadir el seu sofriment, d'acostar-se i cuidar-lo, encara que no sigui de la meva família, de la meva ètnia, de la meva religió» (4 de gener).

@Pontifex: «Preguem junts perquè totes les persones que sofreixen discriminacions i persecucions religioses trobin en les societats en les quals viuen el reconeixement dels seus drets i de la dignitat que neix del fet que som germans i germanes» (4 de gener).

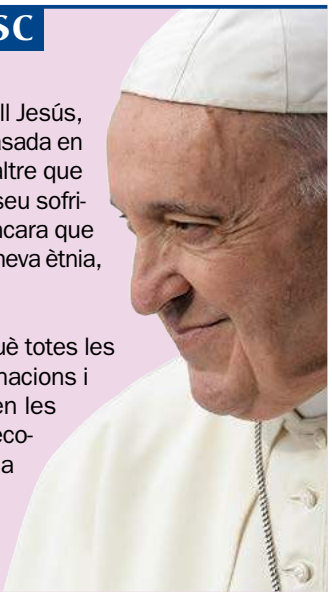

Celebració de Santa Madrona a Riba-Roja d'Ebre

A Riba-Roja d'Ebre, el diumenge més proper al 15 de març, es fa la romeria a l'Ermita de Santa Madrona. Després de dos anys sense poder anar per culpa de la situació sanitària, aquest any tampoc ha sigut possible per la pluja.

Així i tot, els actes religiosos s'han realitzat amb la mateixa il·lusió que si haguéssim estat a l'ermita. El temps ens ha permès fer una petita processó, hem celebrat la missa i, amb la benedicció de les coques, s'ha donat pas a l'últim dia de la Novena en honor de la santa.

Donem gràcies a totes les persones que han col·laborat i que Santa Madrona ens acompanyi sempre i en tot lloc.

Mn. Jordi Centelles Llop
Rector de Riba-Roja d'Ebre

Exercicis espirituals per al clergat a la Casa d'Espiritualitat Teresiana de Jesús

La tasca pastoral sempre comporta un desgast, no només físic i psicològic sinó també de relació amb Crist, per això, com és normal i molt recomanable, la delegació del clergat organitza exercicis espirituals.

Com va dir el Sr. Bisbe l'últim dia, les coses que farem seran les mateixes, però aquests exercicis ens recorden que les podem fer d'una altra manera: amb il·lusió i sempre en una relació molt més forta amb Jesús i amb les comunitats que servim.

Aquest curs, la primera tanda l'hem feta del 6 a l'11 de març, a la Casa d'Espiritualitat de les germanes teresianes de Jesús (Tortosa). Acompanyats i dirigint les reflexions el P. Fernando Ruiz, mercedari.

Han sigut uns dies de silenci, pregària i tranquil·litat, on hem pogut experimentar que Déu ens estima i que la nostra relació amb Ell és el més important del nostre ministeri.

Mn. Gerard Reverté

AGENDA

- **Dissabte 9,** Seminari, a les 10.30 h, reunió del Consell Pastoral Diocesà.
- **Diumenge 10,** Diumenge de Rams, Catedral, a les 12 h, benedicció de palmes a l'absis, seguidament Missa.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

4. ■ **Dilluns** (lit. hores: 1a setm.) [Dn 13,1-9.15-17.19-30.33-62 (o bé, més breu: 13,41c-62) / Sl 22 / Jo 8, 12-20]. Sant Plató, abat; sant Benet de Palerm, rel. franciscà.

5. ■ **Dimarts** [Nm 21,4-9 / Sl 101 / Jo 8,21-30]. Sant Vicenç Ferrer (1350-1419), prev. dominicà, de València (on se celebra el dilluns de la segona setmana de Pasqua); santa Emília, vg. i mr.; santa Maria-Crescència Höss, vg. franciscana.

6. ■ **Dimecres** [Dn 3,14-20.91-92.95 / Sl: Dn 3,52-56 / Jo 8,31-42]. Sant Marcel·lí, mr.; sant Sixt I, papa (romà, 115-125) i mr.; sant Guillem, abat; sant Platònides.

7. ■ **Dijous** [Gn 17,3-9 / Sl 104 / Jo 8,51-59]. Sant Joan Baptista de la Salle (Reims, 1651 - Rouen, 1719), prev. fund. Gns. Escoles Cristianes (FSC); sant Epifani, bisbe; sant Germà, monjo.

8. ■ **Divendres** [Jr 20,10-13 / Sl 17 / Jo 10,31-42]. Sant Joan d'Organyà, monjo premonstratès; santa Macària, vg.; sant Amanci; sant Dionís.

9. ■ **Dissabte** [Ez 37,21-28 / Sl: Jr 31,10-13 / Jo 11,45-56]. Santa Maria de Cleofàs, parenta de la Verge Maria; sant Marcel, bisbe.

10. ■ **Diumenge vinent**, Diumenge de Rams (lit. hores: 2a setm.) [Is 50, 4-7 / Sl 21 / Fl 2,6-11 / Lc 22,14-23, 56 (o bé, més breu: 23,1-49). Sant Ezequiel, profeta (s. VI aC); sant Dimes, el bon lladre; sant Terenci, mr.

Diumenge V de Quaresma (C)

Lectura del llibre d'Isaïes (Is 43,16-21)

El Senyor, el qui obrí enmig del mar un camí, una ruta enmig de l'aigua impetuosa, el qui feu sortir per a la batalla carros i cavalls, guerrers valents i fornits i tots caigueren, no s'aixecaren mai més, s'apagaren com un ble consumit, ara diu això: «No recordeu més els temps passats, no penseu més en les coses antigues; estic a punt de fer una cosa nova que ja comença a néixer, no us n'adoneu? Pel desert faré que hi passi un camí, que corrin rius per la solitud, els animals feréstecs, xacals i estruços em glorificaran en veure que poso aigua en el desert, que abunden els rius en la solitud perquè begui el meu poble, que jo m'he escollit. Aquest poble que m'he configurat proclamarà la meva lloança.»

Salm responsorial (125)

R. *És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, amb quin goig ho celebrem!*

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filips (Fl 3,8-14)

Germans, tots els avantatges que jo pogués tenir els considero desavantatjosos comparats amb el valor que té poder conèixer Jesucrist, el meu Senyor. Per ell m'he avingut a perdre tot avantatge i a considerar-lo escòria a canvi de guanyar Crist i veure'm incorporat a ell. Ni tan sols soc just gràcies a una justícia meva guanyada perquè he observat la Llei, sinó gràcies a aquella justícia que Déu dona als creients. El meu desig és conèixer Crist i experimentar el poder de la seva resurrecció, compartir la seva passió i configurar-me a la seva mort, per poder arribar finalment a ressuscitar d'entre els morts. No vull pas dir amb això que ja he obtingut aquella plenitud que busco; corro amb l'esperança d'apoderar-me'n; puc fer-ho, ja que Jesucrist s'apoderà de mi. Germans, no m'imagino pas haver-me'n apoderat; el que faig és oblidar-me dels avantatges que he deixat enrere i llançar-me tot jo cap allò que tinc al davant; corro cap a la meta per guanyar el premi de la cursa que Déu ha convocat allà dalt en Jesucrist.

Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 8,1-11)

En aquell temps, Jesús se n'anà a la muntanya de les Oliveres i l'endemà de bon matí es presentà de nou al temple. Tothom acudia al seu entorn, i ell, assegut, els ensenyava. Els mestres de la Llei i els fariseus li portaren una dona que havia estat sorpresa cometent adulteri. La posaren al mig i li digueren: «Mestre, aquesta dona ha estat sorpresa en el moment de cometre adulteri. Moisès en la Llei ens ordenà d'apedregar-les, aquestes dones. I vós, què hi dieu?» Li feien aquesta pregunta insidiosament, buscant un pretext per acusar-lo. Però Jesús s'ajupí i s'entretenia dibuixant a terra amb el dit. Ells continuaren insistint amb la seva pregunta. Llavors Jesús alçà el cap i els digué: «Aquell de vosaltres que no tingui cap pecat que comenci a tirar pedres.» Després s'ajupí i continuà dibuixant a terra. Ells, quan van sentir això, s'anaren retirant l'un darrere l'altre, començant pels més vells. Jesús es quedà sol, i la dona era allà al mig. Jesús alçà el cap i digué a la dona: «On són? Ningú no t'ha condemnat?» Ella contestà: «Ningú, Senyor.» Jesús digué: «Tampoc jo et condemno. Ves-te'n, i d'ara endavant no pequis més.»

Lectura del libro de Isaías (Is 43,16-21)

Esto dice el Señor, que abrió camino en el mar y una senda en las aguas impetuosas; que sacó a batalla carros y caballos, la tropa y los héroes: caían para no levantarse, se apagaron como mecha que se extingue. «No recordéis lo de antaño, no penséis en lo antiguo; mirad que realizo algo nuevo; ya está brotando, ¿no lo notáis? Abriré un camino en el desierto, corrientes en el yermo. Me glorificarán las bestias salvajes, chacales y avestruces, porque pondré agua en el desierto, corrientes en la estepa, para dar de beber a mi pueblo elegido, a este pueblo que me he formado para que proclame mi alabanza».

Salmo responsorial (125)

R. *El Señor ha estado grande con nosotros, y estamos alegres.*

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 3,8-14)

Hermanos:
Todo lo considero pérdida comparado con la excelencia del conocimiento de Cristo Jesús, mi Señor. Por él lo perdí todo, y todo lo considero basura con tal de ganar a Cristo y ser hallado en él, no con una justicia mía, la de la ley, sino con la que viene de la fe de Cristo, la justicia que viene de Dios y se apoya en la fe. Todo para conocerlo a él, y la fuerza de su resurrección, y la comunión con sus padecimientos, muriendo su misma muerte, con la esperanza de llegar a la resurrección de entre los muertos. No es que ya lo haya conseguido o que ya sea perfecto: yo lo persigo, a ver si lo alcanzo como yo he sido alcanzado por Cristo.

Hermanos, yo no pienso haber conseguido el premio. Solo busco una cosa: olvidándome de lo que queda atrás y lanzándome hacia lo que está por delante, corro hacia la meta, hacia el premio, al cual me llama Dios desde arriba en Cristo Jesús.

Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 8,1-11)

En aquel tiempo, Jesús se retiró al monte de los Olivos. Al amanecer se presentó de nuevo en el templo, y todo el pueblo acudía a él, y, sentándose, les enseñaba.

Los escribas y los fariseos le traen una mujer sorprendida en adulterio, y, colocándola en medio, le dijeron: «Maestro, esta mujer ha sido sorprendida en flagrante adulterio. La ley de Moisés nos manda apedrear a las adúlteras; tú, ¿qué dices?». Le preguntaban esto para comprometerlo y poder acusarlo. Pero Jesús, inclinándose, escribía con el dedo en el suelo. Como insistían en preguntarle, se incorporó y les dijo: «El que esté sin pecado, que le tire la primera piedra». E inclinándose otra vez, siguió escribiendo.

Ellos, al oírlo, se fueron escabullendo uno a uno, empezando por los más viejos. Y quedó solo Jesús, con la mujer en medio, que seguía allí delante.

Jesús se incorporó y le preguntó: «Mujer, ¿dónde están tus acusadores?; ¿ninguno te ha condenado?». Ella contestó: «Ninguno, Señor». Jesús dijo: «Tampoco yo te condeno. Anda, y en adelante no peques más».

COMENTARI

«Tampoc jo no et condemno. D'ara endavant no pequis més»

Una de les escenes més boniques de l'Evangeli és la que llegim avui. Es tracta *d'una dona sorpresa cometent adulteri:* la culpa és clara. I ara, *els mestres de la Llei i els escribes* volen que Jesús es pronunciï. Com ells s'encarreguen de recordar *Moisès en la Llei ens ordenà d'apedregar-les, aquestes dones*. Què dirà Jesús? El mateix evangelista subratlla que *li feien aquesta pregunta insidiosament, buscant un pretext per acusar-lo*. Si diu que no s'han d'apedregar es posa clarament contra Moisès; i si diu que sí, tota la seva fama de bondadós i amic dels pecadors se'n va en orris. Però Jesús troba una tercera via que sorprèn a tots: *Aquell de vosaltres que no tingui cap pecat que comenci a tirar pedres.* Abans d'acusar els altres hem de mirar si nosaltres no som tan pecadors com ells. I aquí, almenys van ser sincers: *S'anaren retirant l'un darrere l'altre*: van reconèixer el seu pecat. I ara Jesús, l'únic innocent, l'únic que podia apedregar-la pregunta si algú *l'ha condemnada* i en dir que no, ell afirma clarament: *Tampoc jo no et condemno*. Jesús sap que ha pecat per això li diu: *Ves-te'n i d'ara endavant no pequis més*. Però ell no ha vingut a condemnar sinó a salvar, a fer possible la conversió, a donar una nova oportunitat de triar el bé. L'amor és perdonar, alliberar del pecat, donar una nova esperança. En aquest sentit podem entendre les paraules de la primera lectura: *No recordeu més els temps passats, les coses antigues: estic a punt de fer una cosa nova que ja comença a néixer*. La cosa nova és l'infinit amor de Déu fins i tot als pecadors i que s'ha fet real i concret en Jesús. Pau ens convida a *perdre tot avantatge a canvi de guanyar Crist i veure'm incorporat a ell. El meu desig és conèixer Crist*. Això vol dir deixar la vellura de voler condemnar els altres i, en canvi, saber perdonar com Jesús, iniciar un món nou on regna el perdó i una vida nova. Aquest és el camí de Jesús: és també el nostre? Si realment volem un món sense pecat, desfem-nos primer del nostre pecat!

Mn. Jaume Pedrós

Director: Mn. Víctor Cardona - Edició: MCS, c/ Cruera 5-7, 43500 Tortosa; tel. 977 440 700; fax 977 440 378
A/e: mcs@bisbattortosa.org - Web: www.bisbattortosa.org; Dip. legal B. 52210-2000 - Realització: Impresión Offset Derra, s.l.